

[Helle Degn]

der ligefrem ikke oprettes fuldtidsstillinger, f.eks. hospitalslaboranter. De stillinger er ledige, men kun på deltidsbasis. Man opererer ganske kynisk med frigørelsesattester som den resterende del. Derfor kan man ikke sige, det har noget med et frit valg at gøre.

I øvrigt hænger det heller ikke sammen med et frit valg, når en småbørnsfamilie vælger, at den ene skal gå på deltid; det er nok snarere et udtryk for en familieoverlevelsesstrategi, nemlig for, at familien sammen kan få et liv, så man kan få tiden og dagligdagen til at hænge sammen. De fleste kvinder giver i forskellige undersøgelser udtryk for, at det, de ønsker, er en fælles, samlet nedsat arbejdstid, sådan at både mænd og kvinder kan få denne familie til at hænge sammen.

Deltidsfunktionen for kvinderne fastlåser meget traditionelle rolle-, arbejds- og ansvars- og opgavefordelinger i hjemmet og modvirker direkte ligestillingen i familien. Men vi hører jo også, at det er de mandlige talere, der meget gennemgående forsvarer deres ret til heltiden og kvindernes ret til deltiden.

Hensynet til produktionsapparatet afleder også nogle argumenter om større fleksibilitet hos arbejdskraften. Jeg synes, det er på sin plads her at understrege, at så må en lang række servicefunktioner altså også omstilles. Jeg tænker på daginstitutionsområdet, posthuse, banker og kommunale kontorer. De skal til at have helt andre åbningstider, så denne fleksibilitet kan gå hen og blive ret omkostningskrævende.

Diskussionen om arbejdstidstilrettelæggelsen handler jo også om, hvorvidt det er en daglig nedsættelse af arbejdstiden eller en ugentlig nedsættelse af arbejdstiden. Den handler også om hele kompensationsspørgsmålet. Det skal jo drøftes mellem arbejdsmarkedets parter. Jeg vil blot understrege, at der for enlige forsørgere – typisk jo kvinder, som typisk også ligger i lavindkomstområdet – er et særligt behov for at se på kompensationsspørgsmålet, for ellers vil disse kvinder få et alt for svagt forsørgelsesgrundlag, og så skal vi igen til at operere med meget store offentlige ydelser som kompensationsydelser, og det tror jeg ikke nogen af os kan være interesseret i.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.49

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Til denne fulde folketingssal vil jeg gerne give udtryk for, at jeg egentlig godt forstår, at man har en debat om arbejdstidsproblemer, for hvis vi ser på, hvordan det har udviklet sig inden for det sidste hundrede års tid, har vi jo løbende fået en nedsættelse af arbejdstiden, og det tror jeg egentlig også vi fortsat vil få i fremtiden. Spørgsmålet er bare så, hvornår og hvordan og under hvilke former, men der vil da ske en udvikling også på dette område.

Jeg forstår egentlig også godt debatten ud fra den betragtning, at vi i dette årti inden for de vestlige lande har en meget stor ledighed, som bekymrer os alle sammen meget, og så er det sådan en nem og god tankegang at sige: ja men kunne vi så ikke prøve at fordele arbejdet noget bedre, således at alle kunne komme i beskæftigelse ved at arbejde lidt mindre, og så kunne der komme nogle flere i arbejde? Som hr. Kofod-Svendsen også var inde på, kan dette mønster med, at nogle arbejder meget voldsomt og andre slet ikke, være skævt økonomisk; det kan også være skævt ud fra en menneskelig betragtning.

Hvad angår den dagsorden, som folketinget vedtog i maj måned, og som jo er årsagen til, at vi har denne redegørelsesdebat i dag, vil jeg fremhæve, at den redegørelse, jeg har afleveret til folketinget, lever op til denne dagsorden.

Der har været drøftelser med arbejdsmarkedets parter, der har været afholdt i alt fem møder med visse variationer i deltagerkredsen, og jeg mener også, at der, dengang vi havde debatten i folketinget i maj 1983, var enighed blandt de partier, der stod bag dagsordensforslaget, om, at arbejdstidens længde og tilrettelæggelse var et overenskomstmæssigt spørgsmål. I de drøftelser, jeg har haft med arbejdsmarkedets parter, har parterne været uenige om, hvad der skulle til – løn-